

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **N. T. O.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem AK se sídlem v Praze 1, Václavské nám. 21, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. května 2012, čj. MV-1094-5/SO/sen-2012, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla jako opožděné odvolání žalobkyně do rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců, pracoviště Hradec Králové (dále také jen „prvostupňový orgán“) ze dne 3. srpna 2011, čj. OAM-1893-12/ZR-2011, kterým jí byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

V jeho odůvodnění uvedla, že dne 3. 8. 2011 prvostupňový orgán rozhodl podle § 46 odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tak, že žalobkyni zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť přestala splňovat některou z podmínek pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu spočívající v tom, že od 1. 12. 2010 neměla zajištěné ubytování na území České republiky. Rozhodnutí bylo doručeno opatrovníku

žalobkyně ustanovenému podle § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to Magistrátu města Hradce Králové, dne 10. 8. 2011, a to z důvodu, že žalobkyně se nezdržovala na jí uváděné adrese a stala se tak osobou neznámého pobytu.

Dále uvedla, že dne 8. 11. 2011 podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce proti uvedenému rozhodnutí blanketní odvolání. Dne 25. 11. 2011 byla tomuto zástupci žalobkyně doručena výzva k doplnění odvolání. Odvolání nebylo ve stanovené lhůtě 15 dnů odůvodněno a nebyla doložena ani plná moc zástupce žalobkyně. K odstranění vad podání byla prvostupňovým orgánem poskytnuta lhůta 5 dnů. Dne 7. 12. 2011 byla správnímu orgánu doručena žádost o nahlédnutí do spisu spolu s plnou mocí pro zástupce žalobkyně. Dne 15. 12. 2011 bylo prvostupňovému orgánu doručeno odůvodnění odvolání ze dne 8. 11. 2011, v němž zástupce žalobkyně žádal o nahlédnutí do spisu a zároveň žádá o prodloužení lhůty pro doplnění odvolání. Dne 3. 1. 2012 byla žalované doručena žádost o nahlédnutí do spisu a zástupce žalobkyně do něj následně dne 11. 1. 2012 nahlédl. Dne 11. 3. 2013 žalobkyně opětovně doplnila odvolání, v němž vznesla námitky proti způsobu doručení, proti postupu při ustanovení a volbě opatrovníka a proti tomu, že se správní orgán nevypořádal s přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Žalovaná konstatovala, že dle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Rozhodnutí ze dne 3. 8. 2011 bylo žalobkyni ustanovenému opatrovníku doručeno dne 10. 8. 2011, přičemž byl poučen o možnosti podat odvolání v souladu s § 68 odst. 5 správního řádu. Odvolání proti uvedenému rozhodnutí mělo být tedy podáno nejpozději dne 25. 8. 2011. Ve stanovené lhůtě odvolání podáno nebylo, proto nabylo dne 26. 8. 2011 právní moci. Dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu pak musí být opožděné nebo nepřipustné odvolání zamítnuto, což žalovaná jako odvolací správní orgán učinila.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí prvostupňového orgánu, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Nezákonnost spatřuje v kolizi s povinnostmi uvedenými v § 2 odst. 1, § 3, § 37 odst. 1, § 68 odst. 3 a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu a dále též v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců.

Předně uvedla, že dne 8. 11. 2011 podala blanketní odvolání, které doplnila dne 15. 12. 2011. S poukazem na ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu, dle kterého se podání účastníka řízení neposuzuje podle svého označení, nýbrž podle svého obsahu, odkázala na doplnění odvolání ze dne 11. 3. 2013, konkrétně na skutečnosti uvedené v jeho článku II, z nichž je zřejmé, že napadala samotný způsob doručování v nalézacím řízení a současně způsob doručení prvoinstančního meritorního rozhodnutí. Z toho je dle jejího názoru zřejmé, že zmíněný článek, byť je zakomponován do podání s označením „odvolání“, obsahově vykazuje znaky uvedené v § 24 odst. 2 správního řádu, takže se fakticky jedná o žádost o určení

neplatnosti doručení prvoinstančního meritorního rozhodnutí. Žalovaný se však s uvedenou žádostí nikterak nevypořádal a odvolání zamítl dříve, než rozhodl o osudu žádosti. Z tohoto důvodu označila žalobkyně napadené rozhodnutí i za nepřezkoumatelné.

Dle žalobkyně jednal prvoinstanční orgán v rozporu s ustanoveními zákona o doručování, když nejprve veškeré písemnosti adresoval na adresu žalobkyně, kde ji nezastihl (na doručence uvedeno „adresát odstěhován“), aby je pak následně vhodil žalobkyni do poštovní schránky. Obsah správního spisu neodpovídá ani tomu, že by se správní orgán pokoušel obeslat žalobkyni na adrese ve Vietnamu. Potíže s doručováním pak vyřešil ustanovením opatrovníka, který ovšem plnil vysoce formální úlohu, jelikož zůstal zcela nečinným. Institut opatrovníka tak zjevně nenaplnil svůj smysl. Žalobkyně zároveň namítla, že z ustálené judikatury Ústavního soudu vyplývá, že institut opatrovníka nelze využívat účelově, tj. pouze z důvodu urychlení řízení (viz nálezy ÚS 559/2000). Postup při doručování označila i za rozporný s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, čj. 7 A 130/2012-29.

Ze spisu dle žalobkyně rovněž nevyplývá, že by bylo oznámení o zahájení řízení doručeno způsobem umožňující dálkový přístup, což je v rozporu se zákonem i s konstantní rozhodovací praxí správního orgánu (např. rozhodnutí čj. MV-70512-8/Sosen-2012).

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby. Zopakovala důvody, které vedly k zamítnutí odvolání pro opožděnost. K žalobní námitce, že podání ze dne 11. 3. 2013 označené jako doplnění odvolání proti rozhodnutí ze dne 3. 8. 2011 fakticky obsahovalo žádost o určení neplatnosti doručení prvoinstančního meritorního rozhodnutí, uvedla, že v uvedeném podání taková žádost absentovala. Dodala, že správní orgán I. stupně postupoval při doručování předmětného rozhodnutí plně v souladu se zákonem, což dokumentuje spisový materiál. Ten obsahuje jak dopis ubytovatele žalobkyně ze dne 30. 12. 2010, ve kterém je uvedeno, že žalobkyně není na adrese svého hlášeného bydliště v České republice ubytována od 1. 12. 2010, tak veškerou korespondenci správního orgánu I. stupně.

Při jednání před soudem dne 20. 5. 2014 zástupce žalobkyně odkázal na obsah žaloby a zdůraznil jednotlivé žalobní body, zejména chybné doručování prvostupňovým správním orgánem.

Žalovaný se z jednání u soudu omluvil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že na základě písemného prohlášení ubytovatele žalobkyně, že od 1. 12. 2010 nebydlí na adrese jejího hlášeného pobytu v Trutnově a že jí ani nadále nebude poskytováno ubytování, zahájil prvostupňový orgán správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně. Oznámení o tom ze dne 27. dubna 2011 zaslal žalobkyni na adresu jejího posledního hlášeného pobytu v Trutnově, Havlíčkova 116. Zásilka byla dne 17. 5. 2011 správnímu orgánu vrácena s poznámkou „adresát odstěhován“. Prvostupňový orgán dále zaslal zásilku na adresu žalobkyně ve Vietnamu uvedenou v materiálech v řízení o jejím pobytu. Tato zásilka byla vrácena žalovanému dne 16. 6. 2011 s poznámkou „nedostatečná adresa“. Ve správním spise je založen i záznam o tom, že žalobkyně nemá pro doručování písemností zřízenou datovou schránku.

Dále je ve správním spise založeno usnesení ze dne 30. 6. 2011, čj. OAM-1893-9/ZR-2011, kterým byl žalobkyni v řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ustanoven opatrovníkem Magistrát města Hradec Králové. Následně veřejnou vyhláškou ze dne 4. 7. 2011 oznámil prvostupňový orgán možnost vyzvednout si u něho toto usnesení o ustanovení opatrovníka a současně i oznámení o zahájení správního řízení a vyrozumění o skončení dokazování a o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Dále je ve správním spise založeno rozhodnutí ze dne 3. 8. 2011, čj. OAM-1893-12/ZR-2011, kterým prvostupňový orgán žalobkyni zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, a to ve smyslu § 46 odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu, že přestala splňovat jednu z podmínek pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu (konkrétně, že od 1. 12. 2010 neměla zajištěné ubytování na území České republiky). Rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni ustanovenému opatrovníku (Magistrátu města Hradce Králové) dne 10. 8. 2011. Zároveň byla veřejnou vyhláškou ze dne 4. 8. 2011 oznámena možnost vyzvednout si rozhodnutí u prvostupňového orgánu.

Správní spis obsahuje rovněž podání žalobkyně (resp. jejího zástupce), a to blanketní odvolání ze dne 8. 11. 2011 proti rozhodnutí ze dne 3. 8. 2011, čj. OAM-1893-12/ZR-2011. Na výzvu k doložení plné moci a k odstranění vad podání spočívající v absenci odůvodnění ve lhůtě 5 dnů (doručenou dne 25. 11. 2011) reagoval zástupce žalobkyně podáním nazvaným „odvolání ... - doplnění“ ze dne 13. 12. 2011 (správnímu orgánu doručeným dne 15. 12. 2011), v němž zástupce žalobkyně žádal o nahlédnutí do spisu a o prodloužení lhůty pro doplnění odvolání. Písemností ze dne 22. 12. 2011 mu bylo sděleno, že spisový materiál byl postoupen odvolacímu orgánu, kde je možno do spisu nahlédnout. Podáním nazvaným „odvolání účastníka řízení proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 3. 8. 2011, čj. OAM-1893-12/ZR-2011 – DOPLNĚNÍ“ ze dne 20. 2. 2013 (prvostupňovému orgánu doručeno dne 12. 3. 2013), žalobkyně opětovně doplnila své odvolání ze dne 3. 8. 2011. V tomto doplnění brojila proti způsobu doručení písemností vztahujících se k zahájení řízení i samotného odvoláním napadeného rozhodnutí, proti postupu

při ustanovení a volbě opatrovníka a proti tomu, že se správní orgán nevypořádal s přiměřeností možného zásahu rozhodnutí do jejího soukromého života.

Pravidla pro doručování písemností ve správním řízení upravuje správní řád v části druhé dílu čtvrtém § 19 až § 25. Fyzické osobě se dle ustanovení § 20 odst. 1 s. ř. písemnost doručuje na adresu pro doručování, na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu. Fyzické osobě lze však doručit, kdekoliv bude zastižena. Způsob doručení současně závisí i na tom, zda jde o písemnost, která má být dle zákona doručována do vlastních rukou, či nikoliv (§ 19 odst. 4 s. ř.). Rozhodnutí, tzn. i rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu, patří mezi písemnosti doručované do vlastních rukou (§ 72 odst. 1 s. ř.).

Situace, kdy adresát písemnosti není při doručování zastižen na doručovací adrese, je upravena v ustanovení § 23 s. ř. institutem uložení písemnosti, a to tak, že nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží buď u správního orgánu, který ji vyhotovil, nebo u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím. Současně musí být adresát vyzván vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl. Pokud si adresát uloženou písemnost v této lhůtě nevyzvedne, nastává tzv. náhradní doručení (fikce), tj. písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty (§ 24 odst. 1 s. ř.).

Podle ustanovení § 25 odst. 1 s. ř. se osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, doručuje veřejnou vyhláškou. Podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou se v určitých případech překrývají s podmínkami pro ustanovení opatrovníka dle ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) a e) s. ř. Tento jejich vzájemný vztah upravuje ustanovení § 32 odst. 3 s. ř., dle kterého správní orgán opatrovníka neustanoví, nejde-li o účastníka, kterému má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo.

V posuzovaném případě měla žalobkyně jako cizinka s dlouhodobým pobytem na území České republiky adresu hlášeného pobytu v Trutnově, Havlíčkova 116. Z prohlášení jejího ubytovatele ze dne 30. 12. 2010 je zřejmé, že od 1. 12. 2010 na této adrese nebydlela a že jí zde ani nadále nebude poskytováno ubytování. I zásilka zaslaná žalobkyni prvostupňovým orgánem na tuto adresu v Trutnově obsahující oznámení o zahájení řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně byla dne 17. 5. 2011 správnímu orgánu vrácena s poznámkou doručujícího orgánu „adresát odstěhován“. Bylo tak postaveno na jisto, že na uvedené adrese nejde jen o krátkodobou (přechodnou) nepřítomnost žalobkyně, ale že její pobyt byl na této adrese definitivně ukončen. Prvostupňový správní orgán se následně pokusil doručit předmětnou zásilku na jemu známou adresu žalobkyně ve

Vietnamu. Tato zásilka byla vrácena dne 16. 6. 2011 s poznámkou „nedostatečná adresa“. K výtce žalobkyně, že obsah správního spisu neodpovídá tomu, že by se správní orgán pokoušel jí obeslat na adrese ve Vietnamu, nutno uvést, že vrácená zásilka z Vietnamu s vyplněnými údaji na dodejce je založena u č.l. 4 správního spisu. Ze správního spisu je současně zřejmé, že žalobkyně do zahájení předmětného správního řízení, ale ani v jeho průběhu (tj. ani po více jak půl roce od zániku ubytování na hlášené adrese v Trutnově) žádnou změnu místa svého pobytu (resp. novou adresu) správním orgánům neohlásila.

Za popsané situace bylo nutno dospět k závěru, že žalobkyně se jako účastník řízení stala v rozhodnou dobu osobou neznámého pobytu. Z tohoto důvodu jí proto ani nebylo možno doručovat písemnosti tzv. náhradním doručením (fíkcí). Správní orgány také již neměly další možnosti, jak zjišťovat místo jejího pobytu, kam by jí bylo možno písemnosti doručovat. Z pohledu ustanovení § 32 odst. 3 s. ř. šlo přitom o situaci, kdy žalobkyni bylo odnímáno právo (konkrétně rušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu), proto bylo na místě ustanovit jí opatrovníka v souladu s odstavcem druhým písm. d) téhož ustanovení.

Žalobkyně tedy zcela nadbytečně polemizuje s tím, že správní orgán musí učinit alespoň dva neúspěšné pokusy o doručení, aby mohl žalobkyni označit za osobou, jíž se prokazatelně nedaří doručovat. Kategorii osob, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, se rozumí zejména osoby opakovaně se zdržující mimo aktuální doručovací adresu, u nichž je pak doručování písemností po prokázání takového důvodu opakovaně neúčinné. Nejde však o osoby neznámého pobytu. O zmíněnou kategorii osob tedy v daném případě nešlo, ostatně i správní orgán v usnesení o ustanovení opatrovníka správně uvedl, že jej ustanovil proto, že mu nebyl znám současný pobyt žalobkyně.

Se žalobkyní lze souhlasit v tom, že institut opatrovníka nelze využívat účelově, tj. pouze z důvodu urychlení řízení. V dané věci však, jak vyplývá ze shora uvedeného, byl opatrovník ustanoven důvodně, protože osobě neznámého pobytu jej v řízení, ve kterém jí má být odňato právo, správní orgán ustanovit musí. Krajský soud se neztotožňuje s hodnocením žalobkyně, že funkce ustanoveného opatrovníka byla pouze vysoce formální, když ve věci zůstal nečinný. Rozhodně o tom nesvědčí skutečnost, že ve věci nepodal odvolání. Využití opravných prostředků samo o sobě nikterak nesvědčí o kvalitě vykonávané funkce opatrovníkem. Řádný výkon opatrovnictví nelze totiž poměřovat jen vyčerpáním opravných prostředků, neboť vedení odvolacího řízení jen pro řízení samotné, bez relevantních odvolacích námitek, účel opravného prostředku nenaplnuje. K poznámce žalobkyně, že funkce opatrovníka spočívá i ve studiu spisu, podávání vyjádření a vedení sporu jménem nepřítomného, nutno konstatovat, že ze správního spisu sice nevyplývá, že by ustanovený opatrovník toto činil, v tomto konkrétním případě však nelze přehlédnout, že už v samotném usnesení o ustanovení opatrovníka byly uvedeny podrobně veškeré zásadní informace o věci. Těžko si lze představit, jaké relevantní námítky a jaká vyjádření by vůbec v této konkrétní věci mohl opatrovník uplatnit, když navíc neměl možnost žádného kontaktu se žalobkyní, od které by eventuelně mohl získat

nějaké další podklady důležité pro řízení. Jak opakovaně zdůraznil Ústavní soud, na jehož rozhodnutí žalobkyně opakovaně poukazuje, hlavní důraz při volbě opatrovníka je třeba klást na jeho nezávislost a nestrannost. K porušení těchto zásad ustanovením Magistrátu města Hradec Králové do této funkce v posuzované věci nedošlo.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, která měla spočívat v tom, že se žalovaný nevypořádal s žádostí žalobkyně „o určení neplatnosti doručení prvoinstančního meritorního rozhodnutí“ uvedenou v doplnění odvolání a odvolání zamítl dříve, než o této žádosti rozhodl. Je sice pravdou, že žalobkyně v čl. II. doplnění odvolání ze dne 20. 2. 2013 napadala způsob doručování ve správním řízení včetně způsobu doručení prvoinstančního meritorního rozhodnutí, avšak znaky jí uváděného ustanovení § 24 odst. 2 s. ř. v něm krajský soud ani při nejlepší vůli neshledal. Zmíněné ustanovení totiž uvádí, že *„prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.“* Žalobkyně však ve zmíněném čl. II. doplnění odvolání pouze popsala způsob doručování písemností správním orgánem a označila jeho kroky za nesprávné nebo nezákonné (bez jakékoliv vazby na důvody uvedené v ustanovení § 24 odst. 2 s. ř.) a s poukazem na judikaturu vnesla námitky proti ustanovenému opatrovníkovi a proti doručení veřejnou vyhláškou, když správnímu orgánu vytýkala, že k pokusu doručit napadené usnesení došlo pouze jednou a nikoliv alespoň dvakrát (pozn. soudu: žalobkyně jako napadené usnesení označila v úvodu svého podání usnesení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, v kontextu namítaného jediného pokusu o doručení však má napadeným usnesením zřejmě na mysli oznámení o zahájení správního řízení).

Žalobkyně tedy v uvedeném podání ze dne 20. 2. 2013 ani náznakem neuvedla, že by snad byla na adrese v Trutnově, Havlíčkova 116, dočasně nepřítomná (to by ostatně zcela odporovalo ostatním ve spise založeným důkazům), neuvedla ani žádný jiný vážný důvod, pro který by nebyla na uvedené adrese, či jiné ohlášené adrese k zastížení, dokonce neuvedla ani svou novou aktuální adresu. Správnímu orgánu tedy nelze důvodně vytýkat, že se nevypořádal s žádostí žalobkyně o určení neplatnosti doručení prvoinstančního rozhodnutí, neboť žádnou žádost v tomto směru v podání ze dne 20. 2. 2013 nalézt nelze.

Navíc nutno poznamenat, že zmíněná žádost by přicházela v úvahu pouze v případě tzv. náhradního doručování písemností ve smyslu ustanovení § 23 s. ř. (tzv. fikce), tzn. v případě, že si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, a písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty. Tento způsob doručování však v daném případě aplikován nebyl. V návaznosti na překážky při tomto způsobu doručování definované v ustanovení § 24 s. ř. pak ustanovení § 41 s. ř. mimo jiné stanoví, že požádat o prominutí zmeškání úkonu může účastník do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. Nadto zmeškání úkonu

nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok (§ 41 odst. 2 s. ř.).

Krajský soud tedy uzavírá, že v posuzované věci prvostupňový správní orgán žalobkyni jako osobě neznámého pobytu důvodně ustanovil opatrovníka a jemu pak dne 10. 8. 2013 doručil rozhodnutí ze dne 3. srpna 2011, čj. OAM-1893-12/ZR-2011, kterým byla žalobkyni zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Lhůta 15 dnů pro podání odvolání (§ 83 odst. 1 s. ř.) proti tomuto rozhodnutí tak uplynula dnem 25. 8. 2011. Žalobkyní podané odvolání ze dne 8. 11. 2011 (správnímu orgánu doručené dne 9. 11. 2011 jako blanketní a následně doplňované) tak bylo podáno po zákonem stanovené lhůtě, a žalovaný je proto musel ve smyslu ustanovení § 92 odst. 1 téhož zákona jako opožděné zamítnout.

Lze dodat, že v posuzované věci bylo opatrovníku žalobkyně kromě usnesení o jeho ustanovení opatrovníkem a rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu žalobkyně doručeno rovněž vyrozumění o skončení dokazování a možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tyto listiny proto byly již nadbytečně doručovány i veřejnou vyhláškou. Naproti tomu opatrovníku nebylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 27. 4. 2011, to bylo doručováno pouze formou veřejné vyhlášky. Krajský soud však nepovažuje tento nedostatek za natolik závažný (i vzhledem k tomu, že v usnesení o ustanovení opatrovníka byly uvedeny de facto stejné informace jako v oznámení o zahájení správního řízení), že by došlo ke zkrácení práv žalobkyně a že by tak ve svém důsledku měl vliv na konečný výsledek ve věci.

K námitce žalobkyně, že ze spisu nevyplývá, že by bylo oznámení o zahájení řízení doručeno způsobem umožňující dálkový přístup, což je v rozporu se zákonem i s konstantní rozhodovací praxí správního orgánu (např. rozhodnutí čj. MV-70512-8/Sosen-2012), nutno poznamenat, že ani k dotazu soudu zástupce žalobkyně nespécifikoval, jaké konkrétní pochybení je touto námitkou správnímu orgánu vytýkáno, ani kterého konkrétního případu se má týkat zmiňované správní rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že oznámení o zahájení správního řízení ze dne 27. dubna 2011 bylo doručováno nejprve na adresu žalobkyně v Trutnově (vráceno s poznámkou „adresát odstěhován“), následně na adresu ve Vietnamu (vráceno s poznámkou „nedostatečná adresa“) a dne 4. 7. 2011 veřejnou vyhláškou (společně s vyrozuměním o skončení dokazování a s usnesením o ustanovení opatrovníka). Dle údajů zaznamenaných na této veřejné vyhlášce byla vyvěšena dne 7. 7. a svěřena dne 25. 7. 2011. Obdobným způsobem jsou údaje o vyvěšení a svěření zaznamenány na další veřejné vyhlášce ze dne 4. 8. 2011, kterou byla i touto cestou oznámena možnost převzetí rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že správní orgány (žalovaného z toho nevyjímaje) takto zaznamenávají vyvěšení a svěření veřejných vyhlášek, které vyvěšují v souladu s ustanovením § 25 odst. 2 s. ř. jak na úřední desce úřadu v sídle úřadu, tak na elektronicky vedené úřední desce úřadu. Ani v daném případě nic nenasvědčuje tomu, že by tomu bylo jinak. V dalším krajský soud odkazuje na v předchozím odstavci uvedené shrnutí.

Konečně k poslední žalobní námitce, dle které je „napadené rozhodnutí zcela nepřiměřené“, neboť porušení zákona spočívající v pouhém neohlášení místa pobytu cizince není dle žalobkyně bez dalšího zákonným důvodem pro zrušení pobytového oprávnění, nutno připomenout, že napadeným a v tomto soudním řízení přezkoumávaným je procesní rozhodnutí ze dne 15. května 2012, čj. MV-1094-5/SO/sen-2012, o zamítnutí odvolání jako opožděného. Zmíněná námitka však míří proti důvodům meritorního rozhodnutí ze dne 3. srpna 2011, čj. OAM-1893-12/ZR-2011, kterým byla žalobkyni zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Tyto věcné důvody však v tomto řízení před soudem přezkoumávány být nemohou.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 87 odst. 3 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. května 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu